الخَامِسَ عَشَرَ : عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ، قَالَ : غَابَ - 114
عَمِّي أَنَسُ بْنُ النَّضْرِ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ عَنْ قِتَالِ بَدْرٍ
فَقَالَ : يَا رَسُولَ اللهِ؛ غِبْتُ عَنْ أَوَّلِ قِتَالٍ قَاتَلْتَ
الْمُشْرِكِينَ، لَئِنِ اللهُ أَشْهَدَنِي قِتَالَ الْمُشْرِكِينَ
لَيَرَيَنَّ اللهُ مَا أَصْنَعُ.

فَلَمَّا كَانَ يَومُ أُحُدٍ انْكَشَفَ الْمُسْلِمُونَ، فَقَالَ :
اللَّهُمَّ؛ أَعْتَذِرُ إِلَيْكَ مِمَّا صَنَعَ هَؤُلاَءِ - يَعْني
أَصْحابَهُ - وَأَبْرَأُ إِلَيْكَ مِمَّا صَنَعَ هَؤُلاَءِ - يَعْنِي
الْمُشْرِكِينَ - ثُمَّ تَقَدَّمَ فَاسْتَقْبَلَهُ سَعْدُ بْنُ مُعَاذٍ،
فَقَالَ : يَا سَعْدَ بْنَ مُعَاذٍ؛ الْجَنَّةُ وَرَبِّ النَّضْرِ، إِنِّي
أَجِدُ رِيْحَهَا مِنْ دُونِ أُحُدٍ . قَالَ سَعْدٌ : فَمَا اسْتَطَعْتُ يَا
رَسُولَ اللهِ مَا صَنَعَ، قَالَ أَنَسٌ : فَوَجَدْنَا بِهِ بِضْعاً
وَثَمَانِينَ ضَرْبَةً بِالسَّيْفِ، أَوْ طَعْنَةً بِرُمْحٍ، أَوْ رَمْيَةً
بِسَهْمٍ، وَوَجَدْنَاهُ قَدْ قُتِلَ وَمَثَّلَ بِهِ الْمُشْرِكُونَ فَمَا
عَرَفَهُ أَحَدٌ إِلَّا أُخْتُهُ بِبَنَانِهِ . قَالَ أَنَسٌ : كُنَّا نَرَى
أَوْ نَظُنُّ أَنَّ هَذِهِ الآيَةَ نَزَلَتْ فِيهِ وَفِي أَشْبَاهِهِ :
[مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللهَ عَلَيهِ]
إِلَى آخِرِهَا [الأحزاب : 23]]. مُتَّفَقٌ عَلَيهِ . [خ 2805، م 1903

قوله : «لَيُرِيَنَّ اللهُ » رُوِيَ بِضَمِّ اليَاءِ وَكَسْرِ الرَّاءِ، أَيْ
لَيُظْهِرَنَّ اللهُ ذَلِكَ لِلنَّاسِ، وَرُوِيَ بِفَتْحِهِمَا،
وَمَعْنَاهُ ظَاهِرٌ، وَاللهُ أَعْلَمُ.

1. 114. Анас розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Амаким Анас ибн Назр Бадр жангида бўлмади. Кейин у: «Эй Аллоҳнинг Расули, сиз мушриклар билан қилган илк жангда бўла олмадим. Агар Аллоҳ мени мушриклар билан бўладиган жангда ҳозир қилса, қасамки, менинг нималар қилишимни Аллоҳ кўражак», деди. Уҳуд куни мусулмонлар чекинганида, у: «Аллоҳим! Мен мана булар – яъни шериклари – қилган ишдан Сенга узр айтаман, анавилар – яъни мушриклар – қилган ишга алоқам йўқлигини Сенга изҳор қиламан», деди. Кейин олдинга чиқди. Унга Саъд ибн Муоз йўлиқиб қолди. Шунда у: «Эй Саъд ибн Муоз! Жаннат! Назрнинг Роббига қасамки, мен унинг бўйини Уҳуд тарафидан туймоқдаман!» деди.

Саъд: «Эй Аллоҳнинг Расули, мен унинг қилганини қила олмадим», деди.

Биз унда қилич, найза ёки ўқ теккан саксон нечтаям жароҳат кўрдик. Уни ўлдирилган ҳолда топдик. Мушриклар уни мусла* қилиб юборишган экан. Уни ҳеч ким танимади, фақат синглиси бармоғидан (таниб қолди).

Биз ушбу **«Мўминлар ичида Аллоҳга берган аҳдларига содиқ қолган эранлар бор...»** ояти у ва унга ўхшаганлар ҳақида нозил бўлган деб билар [ёки ўйлар] эдик.

Муттафақун алайҳ.

* Мусла – майййитнинг жасадини қиймалаш, аъзоларини кесиб, пажмурда қилиш.

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI